

POSTANOWIENIE

Dnia 13 lutego 2017r.

Sąd Okręgowy w Suwałkach I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Mirosław Krzysztof Derda
Sędziowie SO :	Aneta Ineza Sztukowska, Cezary Olszewski
Protokolant:	st. sekr. sądowy Ewa Andryszczyk

po rozpoznaniu w dniu 8 lutego 2017 roku w Suwałkach

na rozprawie

sprawy z wniosku (...) **S.A. w L.**

z udziałem Z. D. i J. D.

o zasiedzenie

na skutek apelacji uczestników Z. D. i J. D. od postanowienia Sądu Rejonowego w Olecku z dnia 6 października 2016r. sygn. akt I Ns 1882/14

postanawia:

1. Oddalić apelację.

2. Zasądzić od uczestników postępowania Z. i J. D. na rzecz wnioskodawcy (...) S.A. w L. kwotę 900 zł tytułem kosztów zastępstwa prawnego przed sądem II- giej instancji.

SSO Aneta Ineza Sztukowska SSO Mirosław Krzysztof Derda SSO Cezary Olszewski

Sygn. akt: I. Ca. 579/16

UZASADNIENIE

(...) S.A. z siedziba w L. wniósł o stwierdzenie, iż jego poprzednik prawny – Skarb Państwa z dniem 08.10.1975 r. zasiedział służebność gruntową odpowiadającą służebności przesyłu polegającej na prawie nieodpłatnego korzystania z nieruchomości obciążonej, na którą składa się działka o nr (...), położona w miejscowości B., gmina D., w zakresie posadowienia na działce (...) odcinka napowietrznej linii SN 20kV F. – K. odgałęzienie w kierunku stacji Ż. oraz odgałęzienie w kierunku stacji L. wraz ze stanowiskami słupowymi, prawie nieodpłatnego korzystania z nieruchomości obciążonej w zakresie niezbędnym do eksploatacji linii elektroenergetycznej wraz ze słupami, prawie nieodpłatnego każdorazowego usunięcia awarii, dokonywania konserwacji, remontów, modernizacji oraz przebudowy urządzeń, jak też prawie nieograniczonego i nieodpłatnego dostępu do urządzeń elektroenergetycznych poprzez prawo wjazdu odpowiednim sprzętem i wejścia do służebności na nieruchomości, na którą składa się działka o numerze (...), położona w miejscowości B., gmina D., dla której Sąd Rejonowy w Olecku IV Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi

księgę wieczystą nr (...), będącej własnością uczestników Z. D. i J. D. - o przebiegu szczegółowo określonym w opinii biegłego sądowego z zakresu geodezji E. M..

W uzasadnieniu wnioskodawca wskazał, iż urządzenia elektroenergetyczne w postaci fragmentu linii napowietrznej w kierunku Ż. wraz ze stanowiskami słupowymi zostały wybudowane zgodnie z ustawą z dnia 28.06.1950 r. o powszechnej elektryfikacji wsi (...) i prawem budowlanym w ramach elektryfikacji wsi Ż., realizowanej na podstawie projektu z 24.09.1964 r. i przekazania do eksploatacji 08.10.1965 r., zaś w kierunku stacji L. na podstawie projektu z 28.04.1966 r. i przekazania do eksploatacji 30.09.1967 r. Od momentu powstania linii na działce (...) pracownicy przedsiębiorstwa energetycznego wnioskodawczyni i jej poprzedników prawnych dokonywali konserwacji linii i słupów, przeprowadzali przeglądy i naprawy wchodząc bez przeszkód na działki przez które przebiegała linia. Do chwili obecnej przesyłają też tą linią energię elektryczną do odbiorców. Właściciele nie sprzeciwili się użytkowaniu słupów i linii i korzystaniu w niezbędnym zakresie z gruntu, na którym się one znajdowały. Modernizacja linii w 2003 r. polegała wyłącznie na wymianie wyeksploatowanego słupa z rozłącznikiem na nowy przy zachowaniu dotychczasowej lokalizacji.

W odpowiedzi na wniosek, uczestnicy Z. D. i J. D. wnieśli o oddalenie wniosku, zaś z ostrożności procesowej stwierdzenie zasiedzenia z wypukleniem dokładnej ilości urządzeń energetycznych posadowionych na ich działce oraz długości linii przesyłowej i obciążenie kosztami postępowania wnioskodawcę.

W uzasadnieniu podnieśli, iż poprzednik prawny wnioskodawcy i wnioskodawca korzystali z części nieruchomości uczestników na zasadzie bezpłatnego użyczenia, które nie prowadzi do zasiedzenia. Linia była wielokrotnie przebudowywana i w związku z istotną zmianą jej przebiegu skutkowało to rozpoczęciem okresu zasiedzenia na nowo od każdej przebudowy. Ponadto niemożliwym było usytuowanie linii energetycznej bez zgody właścicieli nieruchomości gruntowej.

Sąd Rejonowy w Olecku postanowieniem z dnia 6 października 2016 r. wydanym w sprawie o sygn. akt: I. Ns. 1882/14 stwierdził, że poprzednik wnioskodawcy (...) S.A. w L. - Skarb Państwa - z dniem 11 września 1990 r. zasiedział służebność gruntową odpowiadającą treści służebności przesyłu polegającą na prawie nieodpłatnego korzystania z nieruchomości obciążonej, na którą składa się działka o numerze (...), położona w miejscowości B., gmina D., w zakresie posadowienia na działce (...) odcinka napowietrznej linii SN 20kV F. - K. odgałęzienie w kierunku stacji Ż. oraz odgałęzienie w kierunku stacji L. wraz ze stanowiskami słupowymi, prawie nieodpłatnego korzystania z nieruchomości obciążonej w zakresie niezbędnym do eksploatacji linii elektroenergetycznej wraz ze słupami, prawie nieodpłatnego każdorazowego usunięcia awarii, dokonywania konserwacji, remontów, modernizacji oraz przebudowy urządzeń, jak też prawie nieograniczonego i nieodpłatnego dostępu do urządzeń elektroenergetycznych poprzez prawo wjazdu odpowiednim sprzętem i wejścia do służebności na nieruchomości, na którą składa się działka o numerze (...), położona w miejscowości B., gmina D., dla której Sąd Rejonowy w Olecku IV Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą nr (...), będącej własnością uczestników Z. D. i J. D. - o przebiegu szczegółowo określonym w opinii biegłego sądowego z zakresu geodezji E. M. (zgodnie z mapą do celów sądowych k. 347 stanowiącą integralną część postanowienia); ustalił, iż koszty postępowania wnioskodawca oraz uczestnicy postępowania ponoszą każdy w zakresie związanym ze swoim udziałem w sprawie; nakazał pobrać od wnioskodawcy (...) S.A. z siedzibą w L. na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Olecku kwotę 808,25 zł tytułem wynagrodzeń biegłej wyłaconych tymczasowo ze Skarbu Państwa.

Powyższe rozstrzygnięcie zapadło w oparciu o następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne:

Nieruchomość oznaczona nr ewidencyjny (...), położona w miejscowości B., gmina D., dla której Sąd Rejonowy w Olecku, prowadzi księgę wieczystą nr (...), przez którą przebiega odcinek linii energetycznej SN ze stanowiskami słupowymi w kierunku Ż. i L. - pierwotnie stanowiła własność Skarbu Państwa i pozostawała we władaniu Państwowego Funduszu Ziemi.

Dnia 11 września 1980 r. działka nr (...) została sprzedana J. Z. (1) i Z. Z. (2). Następnie J. Z. (1) i Z. Z. (2) zawarli ze swoim synem J. Z. (1) umowę dożywocia z dnia 17.12.1993 r., na podstawie której przenieśli na syna - J. Z. (1)

własność w nieruchomości w zamian za dożywnie utrzymanie i zamieszkanie. Następnie J. Z. (1) zbył na rzecz Z. D. i J. D. działkę nr (...) na podstawie aktu notarialnego sprzedaży z dnia 12.09.2002 r., którzy są jej właścicielami do chwili obecnej.

Znajdujące się na w/w działkach urządzenia elektroenergetyczne zostały wybudowane na podstawie ustawy z dnia 28 czerwca 1950 roku o powszechnej elektryfikacji wsi i osiedli – na podstawie projektu elektryfikacji z 24.09.1964 r. i przekazania do eksploatacji 08.10.1965 r. (linia w kierunku Ż.), zaś urządzenia w kierunku stacji L. powstały na podstawie projektu z 28.04.1966 r. i przekazania do eksploatacji 30.09.1967 r.

W roku 1980 z uwagi na stan linii przeprowadzony został remont linii poprzez wymianę 2 słupów w kierunku na Ż. i 1 w kierunku na L.. Słupy zostały posadowione w miejscach dotychczasowych. W 2003 r. wymieniono trzeci słup w kierunku Ż. i posadowiono go w tym samym miejscu co dotychczasowy. W listopadzie 2003 r. miał miejsce odbiór robót na przedmiotowej linii w zakresie wymiany odłącznika na rozłącznik, bez zmiany przebiegu linii.

W 2010 r. (...) podjęła decyzję o modernizacji linii SN 20KV m. in. na odcinku znajdującym się na działce (...) - z uwagi na częste awarie powodujące przerwy w dostawie prądu do urządzeń gospodarczych. Modernizacja polegała na wymianie dotychczasowych słupów na nowe i przewodów „gołych” na izolowane. W związku z powyższym, pismem z dnia 10.05.2011 r. wnioskodawca zwrócił się do uczestników o wyrażenie zgody na przeprowadzenie na nieruchomości kapitalnego remontu urządzeń elektroenergetycznych przedmiotowej linii. W odpowiedzi na powyższe Z. D. przyznał, iż słupy są popękane i wymagają wymiany i wniósł o określenie, które słupy muszą być wymienione i kiedy. Decyzją z dnia 23.08.2011 r. Starosta (...) zobowiązał uczestników do udostępnienia nieruchomości wnioskodawcy celem wykonania remontu napowietrznej linii elektroenergetycznej na ich działce. Przedmiotowa decyzja została uchylona decyzją z dnia 19.10.2012 r. Wojewody (...). Skarga od przedmiotowej decyzji została oddalona przez WSA w Olszynie dnia 31.01.2013 r. Wobec braku zgody uczestników w latach 2012-2013 przeprowadzono remont linii z pominięciem ich działki, skutkujący wymianą istniejących słupów na nowe, bez zmiany przebiegu trasy linii. W aktach sądowych brak jest dokumentów wskazujących, aby przebieg linii uległ zmianie od chwili jej wybudowania.

W 2011 r. odbył się przegląd linii, wykonywany dotychczas co 5 lat i wykonano poprawę mocowania przewodów izolatorów na słupach 4 i 5 w kierunku Linowa.

Przedsiębiorstwo Państwowe Zakład (...) w B. powstało w 1998 roku.

Na podstawie zarządzenia Nr (...) O(...) Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 9 lipca 1993 roku podzielono przedsiębiorstwo państwowe Zakład (...) w B. i przekształcono je w jednoosobową spółkę Skarbu Państwa pod nazwą Zakład (...) Spółka Akcyjna w B.. W treści zarządzenia wskazano (§ 3), że nowopowstała spółka wstępuje we wszystkie prawa i obowiązki Zakładu (...) w B. (ust. 1) oraz wchodzi we wszystkie prawa majątkowe i niemajątkowe (ust. 3).

Na podstawie umowy aportowego zbycia przedsiębiorstwa sporządzonej w formie aktu notarialnego w dniu 30 czerwca 2007 roku w/w urządzenia elektroenergetyczne na podstawie art. 55¹ k.c. i n. nabyła (...) z o.o w B.. W treści umowy aportowej wskazano, że przedmiotem wkładu niepieniężnego jest przedsiębiorstwo, na które składają się w szczególności „wszelkie przysługujące Zakładowi (...) S.A. z siedzibą w B. uprawnienia i zobowiązania z tytułu użytkowania i służebności związane z ich wykonywaniem (...) służebności gruntowe, w tym służebności polegające na zapewnieniu dostępu do urządzeń służących do doprowadzania prądu elektrycznego, prawa wynikające z umów najmu i dzierżawy, służebności oraz użyczenia nieruchomości lub ruchomości związanych z prowadzeniem Zakładu (...) S.A. z siedzibą w B. Operatora Systemu (...) (§ 1 ust. 1 lit. c – e).

Na podstawie postanowienia Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 11 września 2008 roku (...) Sp. z o.o. zmieniła firmę na (...) Sp. z o.o.

Na podstawie uchwał z dnia 16 sierpnia 2010 roku doszło do połączenia przez przejęcie, na mocy art. 492 § 1 pkt 1 k.s.h. spółki (...) Sp. z o.o. z (...) S.A. z siedzibą w L.. (...) S.A. w L. wstąpiła z mocy prawa (art. 494 k.s.h.) we wszystkie prawa i obowiązki spółki przejmowanej tj. (...) Sp. z o.o.

Od momentu wybudowania urządzeń elektroenergetycznych na działkach wnioskodawcy pracownicy przedsiębiorstwa energetycznego (zarówno wnioskodawcy, jak i jego poprzedników prawnych) bez żadnych przeszkód dokonywali konserwacji słupów oraz linii, przeprowadzali przeglądy i niezbędne naprawy, wchodząc na teren nieruchomości i wjeżdżając odpowiednim sprzętem. Od momentu posadowienia i uruchomienia, do chwili obecnej liniami płynie prąd elektryczny. Co 5 lat dokonywano przeglądów, prowadzono prace konserwacyjne. Linia cały czas była czynna, jej umiejscowienie nie uległo zmianie.

Na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego Sąd Rejonowy wskazał, że regulacja prawna służebności przesyłu została wprowadzona z dniem 3 sierpnia 2008 r. w art. 305¹ – 305⁴ k.c.

Rozróżnić jednak należy dwie konstrukcje: służebność o treści odpowiadającej służebności przesyłu (przed 3 sierpnia 2008 r.) i służebność przesyłu. Treść ich jest analogiczna, a jedyną odmiennością jest ich podstawa prawna. Do zasiedzenia obu tych służebności wymagane było: samoistne posiadanie służebności polegające na korzystaniu z trwałego i widocznego urządzenia w zakresie odpowiadającym treści służebności przesyłu bądź służebności przesyłu oraz upływ oznaczonego w ustawie czasu, czyli 20 lub 30 lat (do dnia 1 października 1990 roku było to odpowiednio 10 i 20 lat) w zależności od tego, czy posiadacz służebności był w dobrej, czy w złej wierze, przy czym dla ustalenia tej drugiej przesłanki znaczenie ma nie wiedza posiadacza o tym, kto jest właścicielem obciążonej nieruchomości, ale jego przekonanie co do tego, czy przysługuje mu wykonywane prawo.

Odnosząc się do pierwszej przesłanki zasiedzenia – posiadania (art. 336 k.c.) Sąd Rejonowy podkreślił, iż posiadanie prowadzące do zasiedzenia służebności ma inny zakres niż posiadanie prowadzące do zasiedzenia własności np. nieruchomości. Kodeks cywilny nie traktuje posiadania służebności, jako posiadania prawa, z którym łączy się określone władztwo nad cudzą rzeczą w rozumieniu art. 336 k.c., lecz nakazuje traktować tego kto korzysta z cudzej nieruchomości w zakresie odpowiadającym treści służebności – jak posiadacza rzeczy i stosować odpowiednio do posiadania służebności przepisy o posiadaniu rzeczy (art. 352 k.c.). Różnicę między posiadaniem służebności a posiadaniem prowadzącym do zasiedzenia nieruchomości stanowi okoliczność, iż wykonywanie służebności nie polega na mającym cechę trwałości faktycznym władaniu cudzą nieruchomością – lecz na sporadycznym, choć stabilnym, a nie przypadkowym, korzystaniu z niej w wąskim zakresie. Ponadto art. 352 § 2 k.c. wyklucza kwalifikowanie posiadania służebności jako posiadania zależnego w rozumieniu art. 336 k.c., bowiem przy ocenie posiadania prowadzącego do zasiedzenia służebności gruntowej chodzi o faktyczne korzystanie z gruntu w takim zakresie, jakby czyniła to osoba, której przysługuje służebność.

Dalej, Sąd Rejonowy wyjaśnił, iż z chwilą wejścia w życie ustawy z dnia 31 stycznia 1989 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny zniesiona została zasada, że jedynie Skarbowi Państwa może przysługiwać prawo własności mienia państwowego, w wyniku czego państwowe osoby prawne uzyskały zdolność prawną w zakresie nabywania składników majątkowych na własność. Zmiana art. 128 k.c. dokonana tą ustawą nie spowodowała jednak automatycznie przekształcenia przysługujących państwowym osobom prawnym - z mocy przepisów kodeksu cywilnego i ustaw szczególnych - uprawnień do części mienia ogólnonarodowego, pozostających w ich zarządzie w dniu wejścia w życie tej ustawy. Dopiero w art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 29 września 1990 r. o zmianie ustawy o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości uregulowano, że grunty stanowiące własność Skarbu Państwa lub własność gminy (...), będące w dniu wejścia w życie ustawy w zarządzie państwowych osób prawnych innych niż Skarb Państwa, stają się z tym dniem z mocy prawa przedmiotem użytkowania wieczystego.

W okresie obowiązywania zasady jednolitego funduszu własności państwowej stosunek prawny między Skarbem Państwa a przedsiębiorstwem państwowym, sprawującym zarząd mieniem państwowym w zakresie władania gruntem, odpowiadał dzierżeniu w rozumieniu art. 338 k.c. W części orzeczeń późniejszych Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że władztwo powyższe ma charakter swoistego posiadania zależnego. Zmiana kodeksu cywilnego dokonana ustawą z dnia 31 stycznia 1989 r. (Dz. U. Nr 3, poz. 11) nadała art. 128 k.c. nowe brzmienie wskazując, że własność ogólnonarodowa (państwowa) przysługuje Skarbowi Państwa albo innym państwowym osobom prawnym. Powyższe nie oznaczało jednak, iż ex lege doszło do przekształcenia uprawnień do części mienia ogólnonarodowego,

pozostającego w ich zarządzie w prawo własności tego mienia (por. uchwałę (7) Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 1991 r., III CZP 38/91, mającą moc zasady prawnej - OSNC 1991, nr 10-12, poz. 118), a jedynie, że nowo nabywane przedmioty własności (tj. po dniu 1 lutego 1989 roku) stawały się własnością danej państwowej osoby prawnej, a mienie państwowe pozostające w jej władaniu (w różnych formach) pozostawało nadal własnością Skarbu Państwa.

Zgodnie z utrwaloną linią orzecniczą Sądu Najwyższego dopuszczenie przedsiębiorstwa państwowego energetycznego do korzystania z obszarów państwowego gospodarstwa rolnego od czasu zmiany art. 128 k.c. mogło tworzyć skutki prawne w zakresie prawa rzeczowego, a w szczególności prowadzić do powstania służebności. Od dnia 1 lutego 1989 r. przedsiębiorstwo państwowe może zatem zasiedzieć służebność należącą także do Skarbu Państwa, w którego imieniu wykonywało do dnia 31 stycznia 1989 r. władztwo nad mieniem. Dopuszczono tu możliwość zasiedzenia służebności gruntowej przez przedsiębiorstwo państwowe od dnia 1 lutego 1989 r.

Sąd Rejonowy stwierdził również, że gdy zarówno właścicielem nieruchomości obciążonej, jak i posiadaczem służebności gruntowej oraz właścicielem nieruchomości władnącej był Skarb Państwa, nie mogło w ogóle dojść do zasiedzenia służebności przesyłu, gdyż właściciel nie może nabyć przez zasiedzenie służebności gruntowej na nieruchomości stanowiącej jego własność. Zgodnie z art. 285 k.c., służebność gruntowa obciąża jedną nieruchomość na rzecz każdorazowego właściciela innej nieruchomości, przy czym chodzi o dwie różne nieruchomości w znaczeniu prawnorzeczowym, a więc należące do różnych właścicieli. W związku z tym nieruchomość władnąca i nieruchomość obciążona nie mogą być własnością (pozostawać w użytkowaniu wieczystym) tej samej osoby. Służebność gruntowa jest prawem na rzeczy cudzej, zatem właściciel nieruchomości nie może nabyć przez zasiedzenie służebności na swojej nieruchomości. W okresie obowiązywania art. 128 k.c. zasiedzenie własności przez przedsiębiorstwo państwowe na swoją rzecz, także w odniesieniu do działek stanowiących własność osób fizycznych, było niedopuszczalne. Wprawdzie przepis ten został znowelizowany ustawą z dnia 31 stycznia 1989 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny (Dz.U. Nr 3, poz. 11), a następnie uchylony ustawą dnia 28 lipca 1990 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny (Dz.U. Nr 55, poz. 321), to jednak zmiany te nie miały mocy wstecznej.

Odnosząc się do stanu faktycznego, Sąd Rejonowy wskazał, że właścicielem działki nr (...) do dnia 11 września 1980 r. był Skarb Państwa. W tej dacie działka została sprzedana J. Z. (1) i Z. Z. (2). Następnie J. Z. (1) i Z. Z. (2) zawarli ze swoim synem J. Z. (1) umowę dożywocia dnia 17.12.1993 r., zgodnie z którą przenieśli na niego własność w/w nieruchomości w zamian za dożywotnie utrzymanie i zamieszkanie. Następnie J. Z. (1) zbył na rzecz Z. D. i J. D. działkę nr (...) na podstawie aktu notarialnego sprzedaży z dnia 12.09.2002 r. Z. i J. małżonkowie D. są jej właścicielami do chwili obecnej.

W momencie posadowienia na działce objętej wnioskiem linii napowietrznych wraz z urządzeniami – słupami działka nr (...) stanowiła nieruchomość państwową. Wbrew zatem twierdzeniom uczestników, działając w imieniu Skarbu Państwa – przedsiębiorstwo państwowe – poprzednik prawny wnioskodawcy, posadawiając w/w urządzenia w latach 60 - tych na przedmiotowej działce, posadawiło je de facto na gruncie Skarbu Państwa, co skutkowało brakiem konieczności pozyskiwania odrębnej zgody na w/w budowę.

Dopiero z momentem przejścia własności nieruchomości nr (...) na rzecz J. Z. (2) dnia 11.09.1980 r. nieruchomość straciła status nieruchomości państwowej i stało się możliwym jej zasiedzenie, a co za tym idzie również zasiedzenie przebiegającej przez jej teren służebności gruntowej - linii energetycznej. Ustawa – Kodeks cywilny została zmieniona z dniem 01.10.1990 r, i na podstawie nowej ustawy - wydłużeniu uległy okresy zasiedzenia do 20 – 30 lat. Licząc początek biegu zasiedzenia na 11.09.1980 r. (w stosunku do obu odgałęzień linii) nabycie służebności gruntowej na zasadach służebności przesyłu nastąpiło z dniem 11.09.1990 r., czyli z upływem 10 lat, a zatem przed wejściem w życie ustawy z dnia 01.10.1990 r. wydłużającej okres zasiedzenia.

W ocenie Sądu Rejonowego, posiadanie urządzeń przez poprzedników prawnych wnioskodawcy miało charakter posiadania w dobrej wierze, gdyż linie przesyłowe zostały zbudowane zgodnie z prawem, tj. na podstawie decyzji o lokalizacji inwestycji i pozwoleń budowlanych, a następnie zostały przekazane protokołami zdawczo-odbiorczym Zakładowi (...).

W świetle powyższych ustaleń istnieje podstawa do przyjęcia, że organ zarządzający Zakładem (...) przed jego uwłaszczeniem mieniem Skarbu Państwa wiedział, że zarówno urządzenia, jak i działki wymienione we wniosku w momencie ich wybudowania stanowią własność państwową, zatem że linie energetyczne, którymi zarządza, eksploatuje zgodnie z prawem. W tym stanie rzeczy, Sąd Rejonowy uznał, że uczestnicy postępowania nie obalili domniemania zawartego w art. 7 k.c. i przyjął, że władanie przez Zakład (...) nieruchomościami opisanymi we wniosku - w zakresie odpowiadającym treści służebności przesyłu od 11.09.1980 r. było posiadaniem w dobrej wierze. W tym stanie rzeczy termin zasiedzenia służebności przesyłu upłynął dnia 11.09.1990 r. i nie został przerwany.

Dodatkowo Sąd Rejonowy zwrócił uwagę, że inwestycja polegająca na budowie sieci elektroenergetycznej na nieruchomości wnioskodawcy była prowadzona na skutek ustawy z dnia 28 czerwca 1950 roku o powszechnej elektryfikacji wsi i osiedli (Dz. U. z 1954 r., Nr 32, póź. 135 ze zm.). Obowiązujące wówczas regulacje prawne nie wymagały zgody właściciela nieruchomości, na której miały zostać postawione słupy energetyczne i miała przebiegać linia energetyczna. Wymieniona ustawa stanowiła również podstawę do późniejszego korzystania z urządzeń elektroenergetycznych oraz ich konserwacji.

Z treści art 4 w/w ustawy wynikało, że we wsiach lub osiedlach, objętych zarządzeniem o powszechnej elektryfikacji osobom posiadającym odpowiednie upoważnienie właściwego przedsiębiorstwa elektryfikacji rolnictwa przysługuje prawo wstępu na posesje i do budynków, dokonywania tam oględzin i pomiarów oraz wykonywania robót i zakładania urządzeń, jakich wymagać będzie powszechna elektryfikacja, zaś właściciel, użytkownik, dzierżawca, najemca, posiadacz lub zarządca budynku albo posesji obowiązany jest umożliwić wstęp i wykonanie w/w czynności. Powołane przepisy, stanowiły prawną podstawę wejścia w posiadanie przez przedsiębiorstwo państwowe. W sytuacji więc gdy zakład energetyczny był uprawniony na podstawie przepisów ustawy z dnia 28 czerwca 1950 roku o powszechnej elektryfikacji wsi i osiedli do założenia na gruncie osób trzecich urządzeń oraz do wejścia na ich grunt celem dokonywania oględzin i pomiarów, a właściciel gruntu był obowiązany umożliwić wstęp i wykonanie czynności, to zakład ten miał usprawiedliwione podstawy do przekonania, że przysługuje mu odpowiednie prawo do władania nieruchomością. W związku z tym posiadanie poprzednika prawnego wnioskodawcy ocenić należało, jako posiadanie w dobrej wierze, gdyż miał on usprawiedliwione podstawy do przekonania, że przysługuje mu odpowiednie prawo do władania nieruchomością, w szczególności prawo do władania nią w zakresie przysługującej mu ustawowo służebności przesyłu. W konsekwencji Sąd Rejonowy uznał, że poprzednik prawny wnioskodawcy Przedsiębiorstwo Państwowe Zakład (...) pozostawał w dobrej wierze w zakresie korzystania z trwałego i widocznego urządzenia (art. 7 k.c.).

W dalszej kolejności Sąd Rejonowy zwrócił uwagę, że na terenie nieruchomości stanowiącej aktualnie własność uczestników posadowione są trwałe i widoczne urządzenia przesyłowe w postaci słupów i linii energetycznej. Wynika to wprost z zeznań świadków, opinii biegłych i złożonej przy wniosku dokumentacji m. in. projektowej i map. Z powyższych dowodów wynika też, iż od momentu posadowienia i uruchomienia do chwili obecnej przebiegającymi przez te działki liniami elektroenergetycznymi dostarczana jest energia elektryczna, linia poddawana jest systematycznie konserwacji, okresowym przeglądom, prowadzona jest wycinka drzew. W ocenie Sądu Rejonowego, sytuacja ta prowadzi do wniosku, że nieodpłatne korzystanie z urządzeń w sposób odpowiadający treści służebności przesyłu trwa w niezmienionej formie od momentu wybudowania urządzeń tj. począwszy od lat 60 - tych XX wieku.

Sąd Rejonowy zważył też, że uczestnicy powoływali się na sytuację, iż od momentu wybudowania do chwili obecnej przebieg linii uległ zmianie. Pogląd przeczący temu twierdzeniu wynika jednak z opinii biegłej geodety E. M., która wskazała, iż kierunek linii energetycznej na odcinku 57,55, 54 nie zmienił się od czasu wybudowania linii do chwili obecnej. Początkowo biegła wskazywała wprawdzie, iż zmianie uległo posadowienie słupa 53, lecz w opinii uzupełniającej zmieniła swoje stanowisko i wskazała, iż słup ten nie został przestawiony, zaś błędne wnioski w tym zakresie wskazywane przez nią w opinii podstawowej wynikały z zestawienia danych numerycznych granic ewidencyjnych pobranych z (...) w G. i jej pomiaru, co w porównaniu z projektem przebudowy sugerowało, iż planowane przesunięcie słupa zostało wykonane. W opinii uzupełniającej biegła podkreśliła, iż nie ma wątpliwości, iż linia energetyczna na odcinku od (...) do (...) stanowi linię prostą, tak samo jak w projekcie z 1977 r. Biegła wskazała, iż

zmieniło się też położenie słupa nr 56, w stosunku do dokumentacji z 1964 i 1977 r. o 5 metrów w 2003 r. Oględziny nie potwierdziły natomiast, aby słup nie leżał w tej samej linii co nowy. Biegła wskazała, iż w terenie nie da się ustalić, gdzie był posadowiony słup 56 przed zmianą w 2003 r., ale na jego posadowienie poza przebiegiem linii dotychczasowej nie wskazuje nierówność znajdująca się około 5 m obok i będąca, zdaniem biegłej jedynie nierównością terenu świadcząca o pracach ziemnych w tym miejscu. Biegła podkreśliła również, iż linia stanowiąca odgałęzienie w kierunku Linowa pozostało w przebiegu linii takie samo, jak w momencie wybudowania.

W świetle wyżej dokonanych ustaleń Sąd Rejonowy uznał, że istnieje podstawa do przyjęcia, że organ zarządzający Zakładem (...) wiedział, że działki, na których są posadowione urządzenia stanowią własność państwową, zaś w świetle obowiązujących wówczas przepisów miał prawo posadzić i eksploatować linie energetyczne. W tym stanie rzeczy Sąd ten uznał, że uczestnicy postępowania nie obalili domniemania zawartego w art. 7 k.c. i przyjął, że władanie przez zakład energetyczny nieruchomością w zakresie treści odpowiadającej służebności przesyłu było posiadaniem w dobrej wierze, które nie uległo przerwaniu.

W ocenie Sądu Rejonowego, uczestnicy nie wykazali też, iż posiadanie służebności w kształcie opisywanym we wniosku miało charakter zależny i opierało się na ustnej umowie bezpłatnego użyczenia gruntu. Powyższa okoliczność została zaprzeczona przez wnioskodawcę, zaś uczestnicy nie udowodnili swoich twierdzeń (art. 6 k.c.) w tym zakresie, co oznacza, iż nie obalili domniemania posiadania samoistnego (art. 339 k.c.).

O kosztach postępowania Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 520 § 1 i 2 k.p.c.

Apelację od powyższego postanowienia wywiedli uczestnicy postępowania Z. D. i J. D. zarzucając Sądowi Rejonowemu:

1) naruszenie prawa materialnego:

a) art. 3 k.c. w zw. z art. 305¹ k.c. poprzez stwierdzenie przez Sąd nabycia prawa służebności przesyłu na rzecz poprzednika prawnego wnioskodawcy, podczas gdy obowiązywanie wskazywanego prawa zostało włożone w wyniku ustawy z dnia 30 maja 2008 r. o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw do polskiego porządku prawnego w dniu 3 sierpnia 2008 r.,

b) art. 710 k.c. poprzez nie podzielenie zarzutu uczestników postępowania inną formą władania nieruchomością przez poprzednika prawnego wnioskodawcy, aniżeli tylko służebnością przesyłu podczas gdy analiza dowodów w sprawie wskazuje, iż poprzednik wnioskodawcy używał nieruchomości w drodze bezpłatnego użyczenia,

2) naruszenie przepisów postępowania:

a) poprzez brak dopuszczenia w poczet materiału dowodowego opinii biegłego z zakresu energetyki, który wskazałby powierzchnię oddziaływania linii energetycznej oraz powierzchnię wyłączoną z użytkowania gruntu,

b) art. 233 k.p.c. poprzez niesłuszny brak podzielenia zeznań zawnioskowanego świadka J. M. co do punktu położenia słupa energetycznego nr 56 w okresie do jego wymiany w latach dwutysięcznych.

Wskazując na powyższe, apelujący wnieśli o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez oddalenie wniosku o zasiedzenie.

W odpowiedzi na apelację, wnioskodawca wniósł o jej oddalenie oraz zasądzenie od uczestników postępowania na swoją rzecz kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna, a więc podlega oddaleniu.

Zaskarżone rozstrzygnięcie zostało wydane na podstawie prawidłowo ustalonego stanu faktycznego, które to ustalenia Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własne, jak również w następstwie bezbłędnie zastosowanych przepisów prawa materialnego. Żaden z podniesionych przez skarżącą zarzutów nie zmienił powyższej oceny.

W ocenie Sądu Okręgowego nie zasługuje na uwzględnienie zarzut naruszenia swobodnej oceny dowodów – art. 233 § 1 k.p.c. Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 2005 r., sygn. akt III CK 314/05, LEX 172176). Jeżeli z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ona ostać choćby na podstawie tego samego materiału dowodowego dawały się wysnuć wnioski odmienne. Przyjąć należy, iż zwalczanie ustaleń faktycznych sądu i związanej z tym oceny materiału dowodowego może następować tylko poprzez argumenty natury jurydycznej, wykazanie, jakie kryteria oceny naruszył sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności lub mocy dowodowej lub niesłusznie im ją przyznając (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 9 kwietnia 2013 r., I ACa 703/12, LEX nr 1372464).

Zdaniem Sądu Okręgowego skarżący nie wykazał w apelacji, aby Sąd Rejonowy dokonując oceny dowodów naruszył zasady logiki, bądź doświadczenia życiowego. W ocenie Sądu Okręgowego, brak było podstaw do uwzględnienia zeznań świadka J. M. co do punktu położenia słupa energetycznego nr (...) w okresie do jego wymiany w latach dwutysięcznych. W tym przedmiocie Sąd Rejonowy należycie wyjaśnił, że opinia biegłej sądowej geodety E. M., która przecież dysponuje wiadomościami specjalnymi, była przekonywująca, iż w miejscu, w którym skarżący wskazywali na posadowienie słupa nr (...) w okresie do jego wymiany, rzeczywiście tam go nie było. Skarżący, starając się przeforsować tezę o umieszczeniu tego słupa przed jego wymianą, całkowicie pominieli, iż dokumentacja projektowa dotycząca przebiegu linii energetycznej dowodzi zgoła czego innego, zaś niewielkie nierówności terenu świadczące o pracach ziemnych prowadzonych w odległości ok. 5 m od słupa nr (...) nie pozwalają ustalić miejsca, gdzie wcześniej stał ten słup. Poza tym ukształtowanie terenu oraz przebieg linii energetycznej na odcinku od słupa nr (...) do słupa nr (...), który stanowi linię prostą, przemawia za nietrafnością twierdzeń skarżących. W tym stanie rzeczy, Sąd Rejonowy uprawniony był do zakwestionowania wiarygodności zeznań świadka J. M..

Sąd Rejonowy słusznie też uznał, że w niniejszej sprawie nie istniała konieczność dopuszczenia dowodu z opinii biegłego z zakresu energetyki, który wskazałby powierzchnię oddziaływania linii energetycznej oraz powierzchnię wyłączoną z użytkowania gruntu. Zauważyć należy, że przedmiotem niniejszej sprawy była ocena, czy po stronie wnioskodawcy zachodziły przesłanki do stwierdzenia zasiedzenia służebności gruntowej odpowiadającej treści służebności przesyłu polegające na korzystaniu z trwałego i widocznego urządzenia, ustaleniu okresu tego korzystania, a także jego przeniesienia. Istotnym, z punktu widzenia dowodowego, było więc ustalenie m. in. przebiegu linii elektroenergetycznej. W granice tak określonego postępowania nie wchodzi ocena obszaru zajętego przez te linie. Sytuacja ta miałaby miejsce, co najwyżej gdyby zostało wszczęte postępowanie o ustanowienie służebności przesyłu i zachodziła potrzeba ustalenia jej wartości, ewentualnie zostało zgłoszone roszczenie odszkodowawcze. W takiej sytuacji, istotnie opinia biegłego z zakresu energetyki mająca na celu określenie zakresu strefy ochronnej oraz strefy technologicznego oddziaływania linii mogłaby okazać się przydatna. Z taką jednak sytuacją nie mamy do czynienia w niniejszej sprawie.

Nie można też pominąć, że sami skarżący nie zawnioskowali o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu energetyki, biernie oczekując, że dowód ten zostanie dopuszczony przez Sąd z urzędu lub będzie zawnioskowany przez wnioskodawcę. Zdaniem Sądu Okręgowego, skarżący, którzy byli reprezentowani przez fachowego pełnomocnika zdaje się zapomnieli, że obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). Gdyby więc w niniejszej sprawie intencją skarżących było

ustalenie obszaru powierzchni oddziaływania linii energetycznej oraz powierzchni wyłączonej z użytkowania gruntu, sami powinni taki wniosek zgłosić.

Nie polega też na prawdzie, że w niniejszej sprawie Sąd Rejonowy stwierdził nabycie prawa służebności przesyłu na rzecz poprzednika prawnego wnioskodawcy. Treść zaskarżonego orzeczenia jednoznacznie przesądza, że Sąd Rejonowy stwierdził zasiedzenie służebności gruntowej odpowiadającej treści służebności przesyłu na rzecz poprzednika prawnego wnioskodawcy z dniem 11 września 1990 r., co pozostaje zgodne z obowiązującą linią orzeczniczą. W orzecznictwie Sądu Najwyższego jednolicie przyjmuje się obecnie, że przed wejściem w życie przepisów art. 305¹ i nast. k.c., a więc przed dnem 3.08.2008 r. możliwe było nabycie przez zasiedzenie służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu. Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 22.05.2013 r., III CZP 18/13 (OSN 2013/12/139), konstrukcja prawna służebności przesyłu (art. 305¹ – 305⁴ k.c.) została ukształtowana z jednoznaczną intencją potwierdzenia dotychczasowej praktyki orzeczniczej, która konsekwentnie przyjmowała możliwość ustanowienia na nieruchomości służebności gruntowej pozwalającej na korzystanie ze znajdujących się na niej urządzeń przesyłowych przez przedsiębiorcę wykorzystującego je w swojej działalności gospodarczej. Dla kwestii zasiedzenia takiej służebności kluczowe znaczenie miały natomiast uchwały z dnia 17.01.2003 r., III CZP 79/02 (OSN 2003/11/142) oraz z dnia 7.10.2008 r., III CZP 89/08 (Biul. SN 2008/10/s.8). Przyjęto w nich, że możliwe jest nabycie przez zasiedzenie służebności gruntowej o cechach odpowiadających służebności przesyłu, uregulowanej następnie w art. 305¹-305⁴ k.c. Szczególnie istotna była druga uchwała, w której posłużono się określeniem „służebność odpowiadająca treści służebności przesyłu” oraz dopuszczono nabycie jej przez zasiedzenie na rzecz przedsiębiorcy. Stanowisko to zostało podzielone w późniejszym orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. m. in. uchwała siedmiu sędziów z dnia 9.08.2011 r., III CZP 10/11, OSN 2011/12/129 oraz postanowienia: z dnia 26.07.2012 r., II CSK 752/11 i z dnia 6.07.2011 r., I CSK 157/11). Sąd Najwyższy w omawianej uchwale z dnia 22.05.2013 r. zdecydował się zaś powtórzyć ten pogląd, gdyż uchwała z 7.10.2008 r., przy ogólnej akceptacji doktryny, stała się także przedmiotem wypowiedzi krytycznych, kwestionujących możliwość nabycia omawianego rodzaju służebności gruntowej. Konsekwentnie jednak Sąd Najwyższy przyjął, że przed wejściem w życie art. 305¹ – 305⁴ k.c. dopuszczalne było nabycie w drodze zasiedzenia na rzecz przedsiębiorcy służebności odpowiadającej treścią służebności przesyłu. Biorąc powyższe pod uwagę, nie można podzielić zarzutu apelacji polegających na naruszeniu art. 3 k.c. w zw. z art. 305¹ k.c.

W ocenie Sądu Okręgowego, nie można także podzielić zarzutu skarżących, iż formą władania nieruchomością przez poprzednika prawnego wnioskodawcy była umowa użyczenia, co miałoby niweczyć stwierdzenie zasiedzenia służebności gruntowej odpowiadającej treścią służebności przesyłu na rzecz poprzednika prawnego wnioskodawcy.

Podkreślić należy, że cechą charakterystyczną umowy użyczenia jest jej nieodpłatność. Polega ona na bezpłatnym przysporzeniu na rzecz biorącego, które sprowadza się do możliwości korzystania przez niego z przedmiotu użyczenia. Umowa użyczenia nie może nakładać na biorącego obowiązku spełniania jakichkolwiek świadczeń na rzecz dającego ani na rzecz podmiotów trzecich. Umowa użyczenia jest umową jednostronnie zobowiązującą, bowiem zobowiązanym do spełnienia świadczenia jest wyłącznie użyczający. W czasie trwania umowy użyczenia użyczający nie może korzystać z rzeczy oddanej biorącemu i powinien powstrzymywać się od wszelkich działań, które mogłyby utrudniać biorącemu wykonywanie jego uprawnień. Do zawarcia umowy użyczenia, oprócz złożenia przez strony zgodnych oświadczeń woli, niezbędne jest wydanie biorącemu przedmiotu użyczenia. Stosunek użyczenia powstaje z chwilą wręczenia biorącemu tego przedmiotu. Umowa użyczenia jest więc umową realną.

Zdaniem Sądu Okręgowego, wbrew twierdzeniom skarżących, materiał zgromadzony w niniejszej sprawie nie pozwala ustalić, iż poprzednik prawny wnioskodawcy używał nieruchomości w drodze użyczenia. Skarżący w toku niniejszego postępowania nie wykazali, że przedmiotowa działka została oddana do korzystania poprzednikowi prawnemu wnioskodawcy. Wręcz przeciwnie, to wnioskodawca wykazał, że jego poprzednik prawny nigdy nie miał woli korzystania z nieruchomości w postaci działki nr (...) jako osoba biorąca rzecz w użyczenie, a tylko jako posiadacz ograniczonego prawa rzeczowego w postaci służebności gruntowej odpowiadającej treścią służebności przesyłu. Materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie pozwala jedynie ustalić, że poprzednich właścicieli

przedmiotowej działki łączyła z poprzednikiem prawnym wnioskodawcy umowa o pobór energii elektrycznej. Umowy tej jednak nie można interpretować w sposób rozszerzający, obejmujący również zawarcie umowy użyczenia tej działki. Sam fakt tolerowania przez uczestników postępowania i ich poprzedników korzystania z przedmiotowej działki nie może prowadzić do wniosku o doświadczeniu skutku umowy użyczenia. Warto jest też podnieść, że nawet gdyby przyjąć, że poprzednich właścicieli przedmiotowej działki łączyła z poprzednikiem prawnym wnioskodawcy umowa użyczenia, to i tak z chwilą zbycia przedmiotu użyczenia umowa ta wygasła. Analogiczne stanowisko zajął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 kwietnia 2005 r., sygn. akt II CK 569/04 LEX nr 175987, w którym orzekł, że w przypadku zbycia rzeczy użyczonej w czasie trwania umowy użyczenia, jej nabywca nie wstępuje w stosunek użyczenia w miejsce zbywcy.

Trzeba też wspomnieć, że w wyroku z dnia 28 czerwca 2005 r., I CK 14/05, Sąd Najwyższy stwierdził, że „zezwolenie przez właściciela na założenie instalacji przesyłowych i ich eksploatację kształtuje nowy stan prawny, powodując nawiązanie między przedsiębiorstwem i właścicielem nieruchomości stosunku cywilnoprawnego charakteryzującego się trwałością i ciągłością. Trwałość i ciągłość tego stosunku wynika z jego natury i jedynie w wyjątkowych wypadkach właściciel gruntu będzie mógł spowodować zniesienie tego stosunku przez żądanie likwidacji założonych urządzeń”. Podobnie wypowiedział się o tym problemie Sąd Najwyższy w wyroku z 18 stycznia 2007 r., I CSK 223/06. Według niektórych wypowiedzi w nauce i orzecznictwie stosunek prawny, jaki nawiązałyby się przez zawarcie takiej umowy między każdorazowym właścicielem nieruchomości, na której posadowiono urządzenia przesyłowe a przedsiębiorcą, które je eksploatuje ma charakter obligacji realnej, a zatem szczególnej konstrukcji łączącej w sobie elementy obligacyjne i rzeczowe. Możliwość oceny wzajemnych relacji między przedsiębiorcą przesyłowym a właścicielem nieruchomości, na której lub nad którą zainstalował on urządzenia przesyłowe jako obligacji realnych została zanegowana w wyroku Sądu Najwyższego z 13 stycznia 2011 r., II CSK 85/10, w którym Sąd Najwyższy stwierdził, że konstruowanie tzw. zobowiązania realnego może nastąpić tylko wówczas, gdy przewiduje to przepis ustawy, natomiast niedopuszczalne jest tworzenie innych zobowiązań realnych bez wyraźnej podstawy prawnej. Zobowiązanie realne powstaje na tle określonej sytuacji prawno-rzeczowej i wynika ex lege, a więc ma swoje źródło w określonym przepisie ustawy. Przepis taki określa także strony, treść i ewentualnie dalsze losy zobowiązania realnego w razie zmian sytuacji prawno-rzeczowej. Nawet długo trwający stan faktycznych relacji między określonymi podmiotami (właścicielem gruntu lub jego użytkownikiem wieczystym a przedsiębiorcą eksploatującym urządzenia przesyłowe umieszczone na gruncie) nie może prowadzić do powstania zobowiązania o cechach obligacji rzeczowej, skutecznej erga omnes. Ten sam pogląd został przez Sąd Najwyższy powtórzony w postanowieniu z dnia 9 grudnia 2011 r., III CZP 78/11, w którym nadto Sąd Najwyższy stwierdził, że opisywanie relacji między przedsiębiorstwami przesyłowymi a właścicielami nieruchomości zabudowanymi urządzeniami przesyłowymi z odwołaniem się do konstrukcji obligacji realnej mogło być uzasadnione „w okresie, w którym poszukiwano ogólnych, racjonalnych społecznie i gospodarczo rozwiązań kwestii konsekwencji prawnych usytuowania i eksploataowania różnych typów stacji transformatorowych na cudzych gruntach. Skoro istnieje de lege lata prawna możliwość określenia rzeczowych uprawnień przedsiębiorcy eksploatującego urządzenia przesyłowe do zajmowanego gruntu, odpada w ogóle potrzeba poszukiwania wspomnianych rozwiązań prawnych proponowanych w dotychczasowym orzecznictwie Sądu Najwyższego”. Taką instytucją prawa rzeczowego, która pozwala na uregulowanie tytułu prawnego do gruntu zajętego pod urządzenia przesyłowe jest przed dniem 3 sierpnia 2008 r. służebność gruntowa odpowiadająca treści służebności przesyłu.

Biorąc pod uwagę poczynione powyżej rozważania, Sąd Okręgowy wywiedzioną apelację na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. oddalił.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 520 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i § 2 pkt 4 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804).

SSO Aneta Ineza Sztukowska SSO Mirosław Krzysztof Derda SSO Cezary Olszewski